

cího soupeře, nebo si sem sedneme, když je třeba s někým probrat jeho chyby, a jak je napravit.

Ovšem dneska se tu mačkáme kvůli prvnímu setkání s novou majitelkou klubu.

S Reese Remingtonovou.

Pětaticetiletá žena je vnučkou předchozího majitele, chlapa, který byl v téhle pozici snad celý můj život a jenž mi dovolil, abych vedl tým tak, jak uznám za vhodné.

Ovšem podle toho, jak se ke mně jeho vnučka chovala v minulé sezoně, kdy se teprve na převzetí klubu zaučovala, vím, že mi volnou ruku rozhodně nenechá.

Z vedlejšího sedadla do mě loktem šťouchne Kai. „Kdy se chceš zítra sejít, abychom probrali sestavu nadhazovačů?“

„Řekněme o půl dvanácté.“

„Možná s sebou budu mít Maxe. Doufám, že to nevádí.“

Věnuju svému budoucímu zeti netečný pohled. „Samozřejmě, že to nevádí, Eso.“

„Myslím, že mi už nemůžeš dál říkat Eso. V téhle sezoně budeme mít nového prvního nadhazovače. Jenom musíme přijít na to, kdo to je.“

„Ty budeš vždycky Eso. Hodně štěstí tomu novému.“

Kai neboli Eso, jak mu říkáme, byl nejlepší nadhazovač Windy City Warriors od chvíle, kdy se před pár lety přidal k týmu. A to až do doby, kdy na konci loňské sezony ukončil kariéru a zanechal mě tak bez naší největší opory na kopci.

Přestože mě bude mrzet, že s ním nebudu moct každých pár zápasů počítat, jsem na něj hlavně hrdý, že udělal to nejlepší rozhodnutí pro svou rodinu. Zejména když teď do té rodiny patří i moje dcera.

Poznali se před dvěma lety, když se Miller stala na léto chůvou Kaiova syna. Zbytek je už známá historie. Nedokázal bych si pro svou dceru představit lepšího chlapa. Když teď vidím Miller v Chicagu s ním a Maxem v takové pohodě a klidu, stěží si vzpomenu na tu divokou holku, kterou jsem vychoval a která nikdy nevydržela dlouho na jednom místě.

Jsem pyšný, že Kai pověsil rukavici na hřebík, když pro něj nastal správný čas, ale ještě než skončil jarní trénink, už se mu po baseballu stýskalo. Sice ho už nemám na střídačce, ale stal se jedním z mých asistentů.

To je výhoda toho, že jsem manažer týmu v MLB. Můžu přijímat vlastní podřízené. A nikdo nemá lepší kvalifikaci na pozici nového trenéra nadhazovačů než Kai Rhodes.

Dveře do zaplněné hlučné místnosti se otevrou a moje tělo se okamžitě napne v očekávání, že uvidím *ji*, když však dovnitř pomalu vstoupí drobná rusovláska s poskakujícím culíkem a třemi kávami v rukou, zase se v sedadle uvolním.

„Ušlo mi něco?“ zeptá se Kennedy a posadí se na prázdné místo po mé druhé ruce. Potom Kaiovi a mně podá kafe.

„Zatím ne.“ Zvednu svůj hrnek. „Děkuju ti za to.“

„Není zač, Monty.“

„Šťastný první den v práci, doktorko Rhodesová.“

Kai se po mých slovech rozzáří a zadívá se na švagrovou.

Kennedy zrudnou tváře. „Děkuju.“

Kennedy je nejen nová hlavní lékařka týmu, je taky vdaná za jednoho z hráčů – Kaiova mladšího bratra Isaiaha.

Od té doby, co jsme se všichni usadili v Chicagu, se bratři Rhodesovi stali součástí mé rodiny. Někdy, když